

standen i vort Land, de givne Forhold, hvorover vi til ingen Tid ere Herre, og som vi derfor, naar vi vilde tjene Landet og Sagen, maae tage det meest afgjørende Hensyn til. Jeg maa ogsaa fastholde ligeoverfor det ærede Medlem, at Udvalgets Fleertals Forslag ikke sigter til nogen Afgjørelse af, hvor stort Cavalleriet skal være i Fremtiden, eller hvorledes det skal være bevæbnet, men vil kun forbeholde dette Spørgsmaal til den Tid, da det bedst kan afgjøres. Den ærede Rigsdagsmand for Bornholms Amts 1ste Valgkreds (Fallefen) vilde værge sig imod, at han skulde have talt til vor Følelse, da han i forrige Samling forsvarede Hestgarden; men jeg erindrer meget godt, at han med levende Farver afmalte os dette glimrende Corps, som han ikke engang paa sine Reiser i Udlandet havde seet Mage til. Idet den ærede Taler saaledes ved at paakalde vor Skjønhedsfands, søgte at virke paa vor Stemning, troer jeg at have haft Berettigelse til at sige, at han henvendte sig til vor Følelse.

Müller: Jeg skal ikke nægte, at den haarde Dom, som den høitærede Krigsminister udtalte i Slutningen af sit første Foredrag, idet han yttrade, at Fleertallets Forslag savnede ethvert Grundlag, vistnok kunde virke saa nedtrykkende paa Stemningen, at man kunde have Betænkelse ved at udtale sig. Imidlertid vil jeg dog ikke undlade at begrunde, hvorfor jeg har været med til at stille det Endringsforslag, som er fremkommet fra Udvalgets Fleertal. Jeg maa tilstaa, at jeg ikke har og ingensinde har haft nogen særdeles Forskjællighed for Hurtigtshydningen, og hvor interessant den Prøve vi have overværet, end i og for sig var, har den dog ikke kunnet rolle den Mening hos mig, at Hurtigtshydning ikke egentlig er paa sin Plads i den saakaldte Tirailleurfægtning, hvor der fægtes Mand imod Mand, men kun hvor der er en større Gjenstand at skyde paa, hvilket ogsaa var Tilfældet ved Prøvesthydningen, hvor Skiven var 9 Quadrat-

alen stor. Den egentlige Hurtigtshydning er altsaa kun paa sin Plads, naar man skyder paa en sluttet Afdeling, f. Ex. ved Forsværet af Brescher, Desileer og ved lignende Leiligheder, og derhos maae vi erindre, at man i Geledet ikke finder mange Skytter, der ere saa vvede som den Mand, der ved Prøvesthydningen besjente Bagfraladningsgevæerne. Jeg fordrister mig imidlertid ikke til at modsætte mig Debilligen til Infanteriets Bevæbning med Bagfraladningsgeværer, og Grunden dertil er ikke blot at søge i Hensynet til Vaabenarten selv, idet nemlig — hvad der ogsaa er udtalt i Betænkningen — den danske Soldat maa have den nødvendige Tillid til sit Vaaben, men Grunden dertil er ogsaa at søge deri, at der hos Folket maa være den Bevidsthed, at der er gjort Alt, for at gjøre Folket i Hæren, hvorved jeg forstaaer Infanteriet, saa stærkt og kampdygtigt som muligt. Det er disse to Grunde, af hvilke jeg har søgt mig opfordret til at give min Stemme til Anskaffelse af Bagladevaaben for Infanteriet. Det glædede mig at høre, at den høitærede Krigsminister ikke havde fattet nogen Beslutning med Hensyn til hele Infanteriets Forsyning med de saakaldte Magasingeværer. Jeg troer i det Hele taget, at man meget maatte betænke sig paa — selv om Bænkelsen med Hensyn til Explosion og anden Fare blev fjernet, og selv om en simplere Construction kunde tilveiebringes, — at bevæbne hele Infanteriet med Magasingeværer — hvad Magasingeværer er, ville de ærede Medlemmer vide —, ligesom jeg ogsaa vilde finde det meget uheldigt, hvis man, hvad jeg har hørt Enkelte udtale, vilde bevæbne Befalingsmændene dermed, thi den Befalingsmand, der paa denne Maade bliver Combattant, er ikke mere Ansøger og kan ikke lede Tilshuset med den Afdeling, han er sat til at commandere. — Hvad angaaer Patrønhylstre af Kobber, da kan jeg ikke andet end stænke den mit Bisald. Tidligere har jeg haft nogen Tvivl om deres Hensigtsmæssighed, fordi jeg har erfaret, at de næsten altid